

вчальними посібниками з криміналістики та юридичної психології, що були підготовлені нею. Серед вихованців В. О. Коновалової багато відомих юристів-правознавців, науковців, суддів, прокурорів, народних депутатів України.

Принциповість і порядність, широка ерудованість і сумлінне ставлення до своїх обов'язків, високі людські якості здобули В. О. Коноваловій авторитет та повагу юридичної громадськості.

Президія Національної академії правових наук України, редакційна колегія «Вісника Академії правових наук України» щиро вітають **Віолетту Омелянівну Коновалову** зі славетним ювілеєм і бажають їй міцного здоров'я, благополуччя і подальших успіхів у її багатогранній творчій діяльності.

Юридична громадськість України щиро вітає з днем народження відомого українського правознавця, провідного фахівця в галузі теорії держави і права, доктора юридичних наук, професора, академіка Національної академії правових наук України **Ольгу Федорівну Скакун**, яка народилася 16 березня 1937 р. у м. Слов'янську Донецької обл. У 1960 р. закінчила історичний факультет Харківського державного університету. З 1965 по 1968 р. навчалася в аспірантурі цього закладу. З 1968 по 1997 р. працювала в Харківському юридичному інституті (нині — Національний університет «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»), де пройшла шлях від доцента до професора кафедри теорії держави і права. З 1997 р. працює професором кафедри історії і теорії держави та права Національного університету внутрішніх справ МВС України м. Харкова, з 2006 р. — професор кафедри теорії і історії права Навчально-дослідного інституту права, економіки та соціології цього університету. Нині — завідувач кафедри правового регулювання економіки Кримського економічного інституту «Київського національного економічного університету ім. В. Гетьмана».

У 1968 р. захистила дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата історичних наук на тему «Історичні погляди О. Я. Єфименка», у 1987 р. — дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук на тему «Політична і правова думка на Україні (друга половина XIX ст. — початок XX ст.)» (спеціальність 12.00.01). Науковий ступінь доктора юридичних наук присуджено у 1988 р. Вчене звання професора присвоєно у 1990 р. Обрана членом-кореспондентом Академії правових наук України (нині — Національна академія правових наук України) у 1993 р.

Напрями наукової діяльності — проблеми теорії держави і права, історія вчень про державу і право, юридична деонтологія, порівняльне правознавство, методологія і організація наукових досліджень. Має наукову школу «Історія політико-правової думки України». Під її керівництвом захищено 24 кандидатські дисертації. Кількість опублікованих наукових праць — понад 400, у тому числі 30 монографій, енциклопедичних і навчальних видань, з них 15 індивідуальних. Основні наукові праці за темами наукових досліджень: «История политической и правовой мысли на Украине» (втор. пол. XIX — 1917 г.) (1987), «Иван Франко: Из истории политических и правовых учений» (1987), «Драгоманов как политический мыслитель» (1993), «Прогресивна політико-правова думка України» (1990), «Правова система України на правовій карті світу» (2003), «Принцип единства логического и исторического методов в сравнительном правоведении (відкрита лекція 2 міжнародного наукового семінару з порівняльного правознавства. Вип. 5)» (2007); монографії (у співавт.): «Правова система України: у п'яти томах. Т. 1. Методологічні та історико-теоретичні проблеми формування і розвитку правової системи України» (2008); «Нариси з історії українського національного руху» (1994); «Державні, політичні та громадські діячі України: політичні портрети» (2002). Підручники (індивідуальні): «Теория государства и права» (2000), «Теорія держави і права» (2001), «Теорія держави і права (енциклопедичний курс)» (2006, 2008, 2009), «Общее сравнительное правоведение (Основные правовые системы мира)» (2008), «Юридична деонтологія» (2002, 2006, 2008). Навчальні посібники (індивідуальні): «Хрестоматия по юридической деонтологии. Сборник нормативных актов (международных, отечественных, зарубежных) об основных стандартах профессиональной деятельности юристов (с общими комментариями к разделам)» (2002). Навчальні посібники (у співавт.): «Юридичний словник-довідник» (1996), «Мала енциклопедія етнодержавознавства» (1996), «Державні, політичні та громадські діячі України: політичні портрети» (навчальний посібник для студентів) (2002), «Терміни та поняття в законодавстві України: Науково-практичний словник-довідник» (2003), «Юридична енциклопедія» (1–6 т., 1998–2004), «Юридический научно-практический словарь-справочник. Основные термины и понятия» (2007) та ін. Її авторський підручник «Теорія права і держави» відзначений Дипломом I місце у номінації «Підручники» на конкурсі на краще наукове, навчальне та періодичне видання в системі МВС України (2009).

Заслужений юрист України (1999). Нагороджена орденом княгині Ольги III ступеня (2002). Її ім'я внесено Міністерством юстиції до «Золотої книги української юстиції» (1995). Лауреат III Всеукраїнського конкурсу за краще професійне досягнення «Юрист року» та відзначена численними відомчими нагородами.

Президія Національної академії правових наук України, редколегія журналу «Вісник Академії правових наук України» щиро вітають **Ольгу Федорівну Скакун** з її славним ювілеєм, бажають міцного здоров'я, щастя, творчого довголіття і подальших успіхів у її багатогранній діяльності.

Виповнилося 75 років від дня народження відомого як в Україні, так і за її межами правознавця, доктора юридичних наук, професора, академіка Національної академії правових наук України **Дмитра Микитовича Притики**, який народився 2 січня 1942 р. у с. Мусійки Іванківського р-ну Київської обл. У 1968 р. закінчив юридичний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка (нині — Київський національний університет імені Тараса Шевченка). Розпочав трудову діяльність за фахом у 1969 р. юрисконсультантом договірно-правового відділу Укрголовхімкомплекту при Головпостачі УРСР. З 1969 р. перейшов на роботу до Держарбітражу при Раді Міністрів УРСР, працюючи спочатку старшим консультантом, потім державним арбітром (з 1972 р.), начальником відділу нагляду (з 1981 р.), заступником Головного державного арбітра Держарбітражу УРСР (з 1986 р.), першим заступником Головного державного арбітра Держарбітражу УРСР (з 1987 р.), Головним державним арбітром Держарбітражу УРСР (з 1989 р.). З 1991 р. — голова Вищого арбітражного суду України. З 2001 по 2006 р. — на посаді голови, а потім — суддя Вищого господарського суду України. З 2006 р. — народний депутат України V скликання, з липня 2006 р. по листопад 2007 р. — заступник голови Комітету Верховної Ради України з питань правосуддя. Нині народний депутат України VI скликання.

У 1993 р. захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук на тему «Правові питання організації та компетенції юрисдикційних органів по вирішенню господарських спорів» (спеціальність 12.00.04–12.00.02), у 2003 р. — дисертацію на здобуття